

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.604/2025/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Pál-Szántó Ágnes ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a Márton és Társa Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Nemes Dénes ügyvéd) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen jognyilatkozat pótlása iránt indított perében az Egri Törvényszék 12.P.20.123/2024/43. számú ítélete ellen a felperes részéről 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 63 500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által az ügy érdemére vonatkozóan megállapított, a másodfokú eljárás szempontjából is jelentőséggel bíró tényállás szerint az alperes a kiskorú felperes házi gyermekorvosa.

[2] A felperes szülei mint törvényes képviselők 2024. május 27-én elektronikus levélben kérték az alperest, hogy adja meg az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 58. § (3a) bekezdése szerinti, a felperes hatéves korában esedékes dTap+ polio oltás alóli végleges mentesítéséhez szükséges nyilatkozatot. Miután az alperes erre nem válaszolt, a felperes – a törvényes képviselője útján – hatósági eljárást (a továbbiakban: hatósági eljárás) indított a védőoltás alóli mentesítése iránt. Az alperes a hatósági eljárás során előadta, hogy a felperes ismert alapbetegségei nem indokolják az oltás alóli végleges mentesítését.

[3] A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság pótolja az alperes joggal való visszaéléssel megtagadott jognyilatkozatát, amely az Eütv. 58. § (3a) bekezdés szerinti orvosi szakvélemény. Hivatkozása szerint e jognyilatkozat pótolható a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:5. § (2) bekezdése alapján, és azért szükséges, mert az oltások sértik az egészséghez való alapjogát, ugyanis az Eütv. 58. § (10) bekezdése szerint az oltások bármelyike halált okozhat.

[4] Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Egyebek mellett arra hivatkozott, hogy a per tárgyát képező szakvélemény jognyilatkozatként nem pótolható, de azt a hatósági eljárás során egyébként is előterjesztette.

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével elutasította a keresetet és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 727 430 forint perköltséget.

[6] Az ítélet – másodfokú eljárás szempontjából jelentőséggel bíró – indokolása szerint az alperes kezelőorvosnak minősül, a felperes pedig egyelőre nem kapta meg a per alapját képező védőoltást. A felperesnek az ez alóli mentesítésre irányuló hatósági eljáráshoz szükséges az alperes Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti szakvéleménye. Ennek elbírálása jogkérdés, ezért elutasította a felperes jogi relevanciával nem bíró bizonyítási indítványait.

[7] Arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy a felek jogviszonya nem kizárólag közigazgatásiként értelmezhető, hanem polgári jogi jogviszony is (ezért a keresetlevelet nem utasította vissza). Nem vitás tény ugyanakkor, hogy az alperes a hatósági eljárás során előterjesztette azt a nyilatkozatát, hogy a felperes alapbetegségei nem jelentenek végleges mentességet indokló oltási kontraindikációt. Emiatt nem tehető olyan megállapítás, hogy fennállna valamely jogszabály által megkívánt nyilatkozat megtagadása, ugyanis bár nemleges tartalommal, de előterjesztette a szakvéleményt a hatósági eljárásban.

[8] Miután a Ptk. 1:5. § (2) bekezdés első fordulataiban írt törvényi feltétel nem is állt fenn, nem is volt jogi relevanciája, hogy a jogszabályi rendelkezés második fordulataiban meghatározott együttes törvényi konjunktív feltételek fennálltak-e. Ugyanakkor önmagában annak a körülménynek sem volt jogi relevanciája, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti orvosi szakvélemény egyáltalán jognyilatkozatnak tekinthető-e. A Ptk. 1:5. §-a mint generálklauszula szerződéses nyilatkozat ítélettel történő pótlását nem teszi lehetővé, hiszen kizárólag a magánautonómia körébe vonható, és valamely alanyi jog gyakorlásával összefüggésben értelmezhető nyilatkozat, jognyilatkozat pótlásának a jogi lehetőségét biztosítja. Az ítélezési gyakorlat alapján pedig az a megállapítás tehető, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti orvosi szakvélemény a kötelező védőoltások alóli mentesítés feltételeinek a fennállását igazoló vagy cáfoló bizonyíték, amelyből az is következik, hogy a kezelőorvos azt pozitív, illetve negatív szakmai állásponttal egyaránt jogosult kiadni.

[9] Ugyanakkor a Kúria ítélezési gyakorlata alapján az a megállapítás tehető, hogy amennyiben a kötelező védőoltás alóli mentesülést kérelmező a kérelméhez nem tud vagy nem akar olyan kezelőorvosi szakvéleményt csatolni, amellyel igazolná azokat a körülményeket, amelyek indokolják, indokolhatják a mentesülését, az esetlegesen meginduló közigazgatási perben igazságügyi orvosszakértői bizonyítás is lefolytatható a védőoltás esetleges ellenjavallatának alátámasztására. Mindezekből is az következik, hogy a bíróság a Ptk. 1:5. § (2) bekezdése alapján a kért kezelőorvosi szakvéleményt ítéletével nem pótolhatja, ugyanis az nem értékelhető az alperest nem vitásan megillető alanyi jog gyakorlása során általa ténylegesen is megtett, ugyan nemleges tartalmú jognyilatkozatként, hanem csupán mint a felperes házi gyermekorvosának az orvosszakmai álláspontját rögzítő olyan okirati bizonyítéknak, amelyet a felperes mint kérelmező köteles csatolni a hatósági eljárásban. Ezért annak a körülménynek önmagában már nem volt jogi relevanciája, nem képezte önálló vizsgálat tárgyát, hogy a hatósági eljárás is folyamatban volt e perrel párhuzamosan, így nem kellett állást foglalnia, hogy mindezek értékelhetőek-e akként, hogy az állított érdeksérelem másképpen is elhárítható (e körülmény a közigazgatási perben orvosszakértővel is bizonyítható).

[10] Ezt követően részletezte azt is, hogy mely indokok miatt nem fordult az Alkotmánybírósághoz normakontrollért a felperes indítványa alapján.

[11] Az ítélet „zárórészeiben” rögzítette továbbá, hogy az állam viseli az eljárási illetéket a pervesztes felperes személyes költségmentessége miatt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 102. § (1) [ténylegesen (6)] bekezdése alapján. A pervesztes felperes ugyanakkor a saját költsége mellett viselni köteles az alperes jogi képviseletével felmerült perköltséget. Az ennek alapjául hivatkozott megbízási szerződés szerint az alperes ügyvédjét a megbízás teljesítéséért 500 000 forint + áfa alapidő, azon felül minden bírósági beadványért 50 000 forint + áfa, tárgyalásonként pedig 40 000 forint + áfa óradíj illeti meg. Az elsőfokú bíróság ismertette a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjait, valamint 4. § (1) bekezdését, majd rögzítette, hogy összesen 4 tárgyalást tartott, amelyeken az alperes jogi képviselője is jelen volt. Az Ükr. 4. § (2) bekezdése szerint a 2. § (1) bekezdése alapján megállapítandó munkadíj összegét 50%-nál

nagyobb mértékben nem mérsékelheti, kivéve ha az kirívóan eltúlzott és ellentétes a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel. Azonban azt állapította meg, hogy e költségek a felperes által érvényesített joggal összefüggésben merültek fel és nem tekinthetők szükségtelennek, illetve aránytalan mértékben felszámítottak sem, ezért a mérsékléséről nem rendelkezett, és a teljes egészében pernyertes alperes részére a felperest 727 430 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

[12] A felperes a fellebbezésben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság kötelezését a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára, másodlagosan – a Pp. 369. § (3) bekezdésében foglalt felülbírálati jogkörben – kérte az elsőfokú ítélet keresetnek megfelelő megváltoztatását. Kérte az alperes perköltségben való marasztalását is. Részben idézve az elsőfokú ítélet indokolását arra hivatkozott, hogy a hatóság az eljárása során valóban felhívta az alperest nyilatkozattételre az Eütv. 58. § (4) bekezdése alapján. Az alperes ez alapján ügyfélként tett nyilatkozatot, amely nem tekinthető az Eütv. szerint elvárt kezelőorvosi szakvéleménynek. A fellebbezésben előadta továbbá, hogy „a tény az, hogy az alperes a felperes törvényes képviselőinek kérelme ellenére megtagadta a szakvélemény kiadását, a gyermek olthatóságáról nem nyilatkozott, így az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy de iure nem tehető olyan megállapítás, hogy az alperes cselekvősege kapcsán fennállna valamely jogszabály által megkívánt nyilatkozat megtagadása, ugyanis ugyan nemleges tartalommal, de az orvosi szakvéleményt a Heves Vármegyei Kormányhivatal Hatvani Járási Hivatalának az írásbeli felhívásának a kézhezvételét követően előterjesztette.” Hivatkozása szerint továbbá az alperes által előterjesztett nyilatkozat nem szakvélemény, hanem egy hatósági eljárásban a hatóság felhívására tett nyilatkozat.

[13] A fellebbezésben kitért arra is, hogy az elsőfokú ítélet 727 430 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában az Ükr. alapján indokolta a perköltséget, amely önmagában már azért is jogszabálysértő, mert a per 2025 előtt indult és a kereset már 2024-ben hatályosult az alperessel szemben, ezért a még hatályba nem lépő Ükr. nem lehet irányadó az alperes és a jogi képviselőjének a megbízására. De ha el is fogadnánk mindezt, az Ükr. 3. § (2) bekezdése az irányadó, a 4. § (1) bekezdése szerint pedig az érvényesített joggal összefüggésben nem álló, szükségtelenül vagy aránytalan mértékben felszámított munkadíj összegét a bíróság kérelemre, indokolt esetben – a (2)-(5) bekezdésben meghatározottakra figyelemmel – mérsékelheti. Álláspontja szerint az alperesi jogi képviselő munkadíja irreálisan magas, a fenti jogszabályi rendelkezésekhez képest kirívó, ezért az elsőfokú bíróságnak mérsékelnie kellett volna.

[14] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemben kérte – a tartalma szerint – az elsőfokú ítélet indokai alapján történő helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Az elsőfokú ítélet indokai közül kiemelte, hogy iskolaorvosként nem minősül kezelőorvosnak. Álláspontja szerint továbbá a fellebbezés egyetlen konkrét jogi érvet sem tartalmaz. Előadta a közigazgatási perekben kialakult bírói gyakorlatból, hogy az oltás alóli mentesítésre vonatkozó eljárásokban a kérelmezőt terheli a bizonyítás. Az ügyvédi munkadíjra vonatkozó fellebbezés pedig jogellenes és rosszhiszemű, ugyanis nem adott okot a perre, de az elsőfokú bíróság egyébként is megindokolta a döntését.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében előadta, hogy az alperes által hivatkozott bírói gyakorlat más ügyszakra és tényállásra vonatkozik. Hivatkozott arra is, hogy kiskorú, ezért a perköltség körében a pro minore elv fokozott érvényesülése indokolt, ezért kérte az alperes által felszámított másodfokú perköltség mérséklését.

[16] Az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján, és azt megalapozatlannak találta az alábbiak szerint.

[17] Az ítéltáblának elsődlegesen azt kellett tisztáznia, hogy mi a fellebbezés tartalma. A felperes ugyanis elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, amelyet főszabály szerint eljárási szabálysértésen [Pp. 371. § (2) bekezdés, 379., 380. és 381. §-ok] kívüli okból nem kérhet [Pp. 384. § (1) bekezdés]. A felperes eljárási szabálysértésre kizárólag az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezése kapcsán hivatkozott, ezzel összefüggésben pedig nem terjesztett elő fellebbezési kérelmet az elsőfokú ítélet megváltoztatására (azaz hogy az ítéltábla mérsékelje a perköltséget, és mennyiben tegye meg azt). Ezért az ítéltábla úgy tekintette – figyelemmel arra is, hogy nem észlelt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését szükségessé tevő eljárási szabálysértést –, hogy a felperes a perköltségre vonatkozó szabályok megszegése miatt kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

[18] A perköltségre vonatkozó szabályok megszegése azonban nem jelent kötelező hatályon kívül helyezési okot (Pp. 379. és 380. §). A Pp. 381. §-a szerint pedig a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasíthatja, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű. A perköltségről való döntés azonban nem az ügy érdemére vonatkozik, ezért ebből az okból sem volt helye az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének.

[19] Bár a felperes a fellebbezésben nem terjesztett elő a perköltség mérséklésére irányuló fellebbezési kérelmet, az ítéltábla utal arra is, hogy arra helytállóan hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárásban nem hatályos Ukr. rendelkezéseire hivatkozott az elsőfokú perköltségről való döntés részeként. A felperes ugyanis 2024. július 16-án terjesztette elő a keresetlevelet. Az Ukr. 7. §-a szerint azonban e rendelet rendelkezéseit a hatályba-lépésének napján (2025. február 8.) vagy azt követően benyújtott keresetlevél vagy eljárás megindítása iránti kérelem alapján indult eljárásokban kell alkalmazni. E másként nem értelmezhető rendelkezés alapján ezért az elsőfokú eljárásban a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) volt hatályos, míg a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően e fellebbezési eljárásban az Ukr., mivel a másodfokú eljárás a felperes 2025. december 5-i fellebbezésével indult meg.

[20] Mindezeknek azonban – a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti korlátai között – nem volt „érdemi” jelentősége. A Pp. 81. § (1) bekezdése szerint ugyanis a fél a perköltsége megtérítését annak felszámításával kérheti. A (2) bekezdés szerint pedig a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel, és mindezeket a felszámítással egyidejűleg – szükség szerint – okirattal is igazolni kell; a bíróság által az eljárást befejező határozatban meghatározható költség az annak összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással is felszámítható. A (2) bekezdés rendelkezése szerint tehát a perköltséget felszámító felet csak akkor terheli „jogállítási” kötelezettség (valójában jogosultság), ha a perköltség összegét szabályozó jogszabályi rendelkezés [pl. a R. 3. § (3) bekezdése vagy a jelen másodfokú eljárásban már hatályos Ukr. 3. § (2) bekezdése] alapján igényel perköltséget. Az alperes azonban a jogi képviselőjével kötött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíjat kívánta érvényesíteni, ekként a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján e költsége „jogalapját” illetően nem kellett megjelölnie külön jogszabályhelyet, hanem a felmerülésének lényeges körülményeként elegendő volt a részéről az erre történő hivatkozás. Ezért az általa tévesen megjelölt, és az elsőfokú bíróság által is ez alapján tévesen „alkalmazott” jogszabályi rendelkezésnek nem volt érdemi jelentősége.

[21] Az előzőekben hivatkozottak miatt annak a felperesi hivatkozásnak sem volt jelentősége, hogy a R. [3. § (3) bekezdése] vagy az Ükr. [3. § (2) bekezdése] miként rendelkezik a meg nem határozható pertárgyértékű perek esetében a jogszabály alapján felszámítható perköltség mértékéről, mert az alperes a felszámítást nem az alapján tette, hanem – tévesen, ám szükségtelenül – az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja; helyesen: a R. 2. § (1) bekezdés a) pontja, azaz a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés alapján.

[22] Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti azt is, hogy az elsőfokú bíróságnak nem volt kötelezettsége a perköltség mérséklésére. Az elsőfokú eljárásban hatályos R. 2. § (2) és 3. § (6) bekezdései, de a fellebbezésben hivatkozott Ükr. 4. § (1) és (2) bekezdései alapján ugyanis ez a bíróság mérlegelési jogosultsága és nem kötelezettsége, és indokolnia is csak azt szükséges, ha az ügyvédi munkadíjat a felszámítottnál kisebb mértékben határozza meg. Az ítéltábla utal ugyanakkor arra is, hogy az elsőfokú bíróság 727 430 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felperest, amely 572 780 forint + áfa ügyvédi munkadíjnak felel meg. Ennek alapjaként az elsőfokú bíróság figyelembe vette a megbízási szerződés alapján az 500 000 forint + áfa alapidíjat, a tárgyalásonkénti 40 000 forint + áfa óradíjat és a beadványonkénti 50 000 forint + áfa megbízási díjat. Ahhoz képest azonban, hogy az alperes jogi képviselője az 500 000 forint + áfa alapidíj mellett valójában nem az elsőfokú ítéletben rögzített 4, hanem 5 tárgyaláson volt jelen, az írásbeli ellenkérelemmel együtt 5 érdemi iratot is szerkesztett a felperes igen terjedelmes beadványaira. Az ezek alapján számítható ügyvédi munkadíjtól eltérően ezért az elsőfokú bíróság valójában jelentősen mérsékelt összegben határozta meg az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét, amelyet azonban fellebbezés ebben a viszonylatban nem érintett.

[23] Az ítéltábla rögzíti továbbá azt is, hogy az alperes fellebbezési ellenkérelme is tisztázásra szorult annyiban, hogy az alperes annak a bevezető részében a jelen perben ismeretlen feleket tüntetett fel. A tartalma alapján [Pp. 110. § (3) bekezdés] azonban megállapítható volt, hogy az a jelen másodfokú eljárásra vonatkozott (pl. első- és másodfokú eljárás száma, a fellebbezés tartalmával való összefüggések) függetlenül attól, hogy az abban foglaltakkal szemben az elsőfokú ítélet kifejezetten azt állapította meg, hogy az alperes kezelőorvosnak minősült a felek jogviszonyában (indokolás [37] és [66] bekezdése).

[24] A fellebbezés érdemét tekintve pedig az ítéltábla – ugyancsak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között – azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, és helytállóan következtetett a kereset megalapozatlanságára, amely döntés indokaival – a már említett korlátok között – egyetértett, amelyeket ezért szükségtelenül nem ismétel meg, és csak a fellebbezésben foglaltak miatt hangsúlyozza a következőket.

[25] A felperes lényegében amiatt tette vitássá az elsőfokú ítéletben foglaltakat, hogy az alperes ügyféli minőségében nyilatkozott a hatósági eljárásban, az előadása ezért nem az Eütv. szerint elvárt szakvélemény, hanem ügyféli nyilatkozat volt. Az elsőfokú ítélet azonban nem ennek tulajdonított jelentőséget, hanem hogy a kereset tárgyát képező alperesi nyilatkozat nem minősül a Ptk. 1:5. § (2) bekezdése alapján pótolható jognyilatkozatnak (indokolás [85] bekezdés). Az ítéltábla ennek kapcsán utal az alábbiakra is.

[26] A Ptk. 1:5. § (2) bekezdése szerint ha a joggal való visszaélés jogszabály által megkívánt nyilatkozat megtagadásában áll, és ez a magatartás nyomós közérdeket vagy különös méltánylást érdemlő magánérdeket sért, a bíróság a nyilatkozatot ítéletével pótolhatja, feltéve, hogy az érdeksérelem másképpen nem hárítható el.

[27] Az Eütv. 58. § (3) bekezdés szerint a kezelőorvos, a beteg vagy a beteg törvényes képviselője a beteg lakóhelye szerint illetékes egészségügyi államigazgatási szervnél kérelmezheti a védőoltás alóli mentesítést, ha

a) a védőoltásban részesítés a beteg egészségi állapota miatt nem lehetséges, vagy a védőoltás a beteg egészségét vagy meglévő betegségét várhatóan károsan befolyásolná, és

b) az a) pont szerinti körülmény változása belátható időn belül nem várható.

[28] A (3a) bekezdés szerint a (3) bekezdés szerinti kérelemhez csatolni kell a mentesítés indokoltságát alátámasztó, a kezelőorvos által adott szakvéleményt.

[29] Az e vonatkozásban kialakult bírói gyakorlat (pl. BDT2025. 4947., PJD2026. 14.) szerint ugyanakkor a Ptk. 1:5. § (2) bekezdése szerinti, jogszabály által megkívánt nyilatkozat alatt jognyilatkozatot kell érteni, ezért az ilyen perben elsődlegesen azt kell vizsgálni, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti szakvélemény ilyen jognyilatkozatnak minősül-e. A Ptk. 1:5. §-a kizárólag a magánautonómia körébe tartozó valamely alanyi jog gyakorlása során megtehető nyilatkozat pótlására ad lehetőséget. Az Eütv. 58. § (3a) bekezdése egyértelmű abban a vonatkozásban, hogy a kötelező védőoltás alóli végleges mentesítés iránti eljárás iránti kérelem kötelező tartalmi eleme a mentesítés indokoltságát alátámasztó, a kezelőorvos által adott szakvélemény. A Kúria több határozatában is rámutatott, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti kezelőorvosi szakvélemény a kötelező védőoltások alóli mentesítés feltételeinek fennállását igazoló vagy cáfoló bizonyíték (pl. Kfv.37.080/2016/9., Kfv.37.367/2019/10.), mellyel a kérelmező a kérelem alaposságát bizonyítja. Ha a kötelező védőoltás alóli mentesülést kérelmező nem igazolja az Eütv. szerint megkövetelt szakvéleménnyel mindazokat a körülményeket, amelyek a mentesülés alapjául szolgálnak, közigazgatási perben szakértői bizonyítás folytatható le arra, a gyermeknél fennáll-e olyan betegség vagy körülmény, amely kontraindikálná az életkorhoz kötött védőoltás beadását (pl. Kfv.III.37.962/2015/5., Kfv.VI.37.199/2016/13., Kfv.II.37.080/2016/9.).

[30] A bírói gyakorlat szerint ezért a fentiekből egyértelműen levonható az a következtetés, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti szakvélemény nem az orvost megillető alanyi jog gyakorlása során tett (jog)nyilatkozat, hanem a kezelőorvosnak a betege egészségi állapota ismeretében kialakított szakmai álláspontját tartalmazó – a közigazgatási eljárásban bizonyítékként szolgáló – véleménye, ezért a bíróság a Ptk. 1:5. § (2) bekezdése alapján a felperes által kért szakmai véleményt ítélettel nem pótolhatja. E polgári perben nem vizsgálható a kezelőorvos szakmai álláspontjának helyessége, továbbá az sem, hogy az oltások által okozott halálesetek és az oltások által elhárított halálesetek számának egybevetése mellett milyen oltási rendszer intézményesítése volna indokolt, ezért a felperes által kért jognyilatkozat ítélettel való pótlásának feltételei nem állnak fenn.

[31] A felperes azonban a fellebbezésben maga sem támadta az elsőfokú ítélet ezen alapuló megállapításait.

[32] Az ítéltábla mindezek alapján helybenhagyta az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[33] A felperes a másodfokú eljárásban is peresztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján viselni köteles az alperes másodfokú perköltségét. Az alperes az általa előterjesztett költségjegyzékben a fellebbezési ellenkérelem alapdíjaként 150 000 forint + áfa, további bírósági beadvány díjaként 50 000 forint + áfa, tárgyaláson történő jogi képviselő címén pedig 40 000 forint + áfa óradíjat tüntetett fel. Mindezekhez képest azonban az elsőfokú eljárás során (42. sorszám alatt) benyújtotthoz képest nem csatolt olyan megbízási szerződést, amelyben külön kikötötték a fellebbezési ellenkérelem „alapdíját”, ezért az ítéltábla annak összegét ezen egyedüli beadvány alapján a „további bírósági beadvány” díjszabása szerinti 50 000 forint + áfa (63 500 forint) összegben határozta meg (figyelemmel arra is, hogy az ítéltábla nem tartott másodfokú tárgyalást).

[34] A felperes alaptalanul kérte e perköltség mérséklését arra hivatkozással, hogy kiskorú, mert ilyen perköltségméréséklési okot az Ükr. 4. § (1) bekezdése nem szabályoz, mint ahogy e vonatkozásban a per tárgya és a felperes „személyi körülményei” is közömbösek.

[35] E szerint ugyanis az érvényesített joggal összefüggésben nem álló, szükségtelenül vagy aránytalan mértékben felszámított munkadíj összegét a bíróság kérelemre, indokolt esetben – a (2)–(5) bekezdésben meghatározottakra figyelemmel – mérsékelheti. A bíróság döntését részletesen indokolni köteles, tartalmi elemzéssel részletesen alátámasztva, hogy a felszámított munkadíj – figyelemmel a munkadíjban érvényesített általános költségekre, valamint az elvégzett munka mennyiségére és egyedi jellemzőire – mely körülmények alapján nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[36] Az ítéltábla ez alapján pedig nem látta indokoltnak ezen 50 000 forint + áfa ügyvédi munkadíj mérséklését arra hivatkozással, hogy az „érdemi többletet” nem tartalmaz, mert ettől függetlenül a fellebbezési ellenkérelem előterjesztése szükségszerűen feltételezi a 15 oldalas elsőfokú ítélet és az 5 oldalas fellebbezés tanulmányozását is, amelyek alapján a felszámítottak alapján megítélhető munkadíj arányban áll a kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

[37] A fellebbezési illeték a felperes költségmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján marad az állam terhén.

Debrecen, 2026. június 9.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Rózsavölgyi Bálint s.k. bíró